

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **L. B.**,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Chuchútem, LL.M.,
se sídlem náměstí Junkových 2772/1, Praha 5,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2018, č. j. 055081/2018/KUSK, sp. zn. SZ_050232/2018/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2018, č. j. 055081/2018/KUSK, sp. zn. SZ_050232/2018/KUSK, a rozhodnutí O. ú. T. ze dne 29. 3. 2018, č. j. X, se ruší.
- II. O. ú. T. se ukládá povinnost poskytnout žalobci ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informaci o:
 - a) pohlaví a nominující volební straně předsedů okrskových volebních komisí pro okrsky č. X a X působících v obci T. při volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konaných ve dnech 20. – 21. 10. 2017,
 - b) pohlaví a nominující volební straně každého dalšího člena uvedených okrskových volebních komisí,
 - c) pohlaví zapisovatelů uvedených okrskových volebních komisí.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Michala Chuchúta, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou s účinky ke dni 23. 6. 2018 domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí O. ú. T.e (dále jen „správní orgán I. stupně“ či „povinný subjekt“) ze dne 29. 3. 2018, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla částečně odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 2. 3. 2018 podaná podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žalobce současně navrhl, aby soud správnímu orgánu I. stupně uložil povinnost poskytnout žalobci požadované informace.
2. Žalobce předně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný pouze odkázal na věcné posouzení odmítnutí části žádosti o informace uvedené v prvostupňovém rozhodnutí, které však žádné úvahy povinného subjektu, na jejichž základě dospěl k závěru, že požadované informace jsou osobními údaji vyloučenými z poskytování podle zákona o svobodném přístupu k informacím, neobsahuje. Nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí ostatně žalobce namítal již v odvolání. V další části žaloby se žalobce zabývá povahou požadovaných informací a uvádí argumenty, pro něž jednak nepovažuje požadované informace za osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Uvádí rovněž argumenty, na jejichž základě by mu měly být požadované informace poskytnuty i v případě, že by je povinný subjekt vyhodnotil jako osobní údaje. Žalobce má za to, že mu mohly být požadované informace poskytnuty i proto, že jde o informace dle § 5 odst. 2 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, tj. informace o veřejně činné osobě, jejichž poskytnutí je v souladu s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Dále žalobce upozorňuje na to, že jde o informace o subjektech, které lze považovat za příjemce veřejných prostředků, čímž byla naplněna podmínka § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce poukázal rovněž na to, že v případě, kdy žalovaný a správní orgán I. stupně dospěli k závěru, že požadované informace jsou osobními údaji, nijak nezjišťovali u dotčených osob, zda s poskytnutím osobních údajů souhlasí, což je podle žalobce v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10. V závěru pak žalobce poukázal na test proporcionality s tím, že poskytnutí požadovaných informací odpovídá účelu zákona a umožňuje dosáhnout legitimního cíle, tj. získání informací pro provedení vědeckého výzkumu, jehož se žalobce účastní a pro nějž sbírá data právě předmětnou žádostí.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, ve kterém se Ústavní soud zabýval podmínkami odmítnutí poskytnutí informací dle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Dále žalovaný poukázal na čl. 9 odst. 1 nařízení Parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 (dále jen „GDPR“), podle kterého se zakazuje zpracování osobních údajů, které vypovídají o

rasovém či etnickém původu, politických názorech, náboženském vyznání či filozofickém přesvědčení nebo členství v odborech, a zpracování genetických a biometrických údajů za účelem jedinečné identifikace fyzické osoby a údajů o zdravotním stavu či o sexuální životě nebo sexuální orientaci fyzické osoby. K uplatněným žalobním námitkám žalovaný sdělil, že žalobce v odvolání proti částečnému odmítnutí informace netvrdil ani neprokázal, že informace samotná se týká veřejného zájmu a že se žalobce nachází v roli tzv. společenského hlídačského psa. Zároveň žalovaný uvedl, že provádění sběru dat pro nepojmenovaný výzkum fyzické osoby není ve veřejném zájmu, je pouze v zájmu výzkumníků, fyzických osob, možná univerzity, kteří ale neplní roli hlídačského psa demokracie. Podle žalovaného žalobce neprokázal, že by sdělení pohlaví a politické orientace bylo přínosné a pro diskuzi o věcech veřejného zájmu. Podle názoru žalovaného jsou osobní údaje o pohlaví a politických názorech, jakožto údaje soukromé fyzické osoby, vyloučeny ze zpracování. Žalobcova tvrzení podle žalovaného neobstála v testu proporcionality, a soukromý zájem žalobce tak nepřevážil nad veřejným zájmem na ochraně osobních údajů.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti. Dne 2. 3. 2018 obdržel povinný subjekt žádost o informace, ve které žalobce požadoval poskytnutí informací vztahujících se k volbám do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR konaným ve dnech 20. 10. a 21. 10. 2017. Konkrétně žalobce žádal poskytnout:

- 1) *věk, pohlaví, nominující politická strana předsedy OVK (okresková volební komise – pozn. soudu) a dále informaci o tom, zda byl totožný předseda OVK u voleb do PSP (Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky – pozn. soudu) konaných ve dnech 25. 10. a 26. 10. 2013,*
- 2) *věk, pohlaví a nominující politická strana ostatních členů OVK s výjimkou zapisovatele,*
- 3) *věk, pohlaví, délku trvání pracovního poměru zapisovatele a dále informaci o tom, zda vykonával funkci zapisovatele poprvé,*
- 4) *běžný účel budovy, ve které byla volební místnost umístěna (např. hospoda, škola, úřad, domov důchodců),
a to zvlášť pro okrsky č. X a X.*

Dále žalobce žádal o sdělení počtu vydaných voličských průkazů pro volby do Poslanecké sněmovny i pro volby prezidenta republiky a počtu včas nedoručených voličských průkazů včetně uvedení důvodu opožděného doručení.

5. Povinný subjekt prvostupňovým rozhodnutím částečně odmítl žalobci poskytnout informace o pohlaví a nominující politické straně předsedů a členů okreskových volebních komisí a o pohlaví zapisovatelů, neboť dle jeho názoru by poskytnutím těchto údajů došlo k porušení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Jde totiž o údaje, které by mohly vést k identifikaci konkrétní osoby; zejména jde o údaj o politickém subjektu, který člena okreskové volební komise nominoval.
6. V odvolání žalobce namítl, že neexistuje žádná veřejně přístupná databáze, ze které by mohlo být za pomoci poskytnutých údajů možné identifikovat konkrétního člena okreskové volební komise. Požadované údaje proto nejsou osobními údaji.

7. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že žalobce požadoval informace, na které se vztahuje omezení plynoucí z § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Námitka žalobce, že neexistuje veřejně dostupná databáze okrskových volebních komisařů, neobstojí, neboť tyto informace může žalobce čerpat např. od osob, které byly přítomny ve volební místnosti.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Při aplikaci § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, tj. při uložení povinnosti poskytnout požadovanou informaci, rozhodl soud podle právní úpravy účinné v době jeho rozhodování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018-57)

Posouzení žalobních bodů

9. Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Tvrdí, že rozhodnutí žalovaného stejně jako prvostupňové rozhodnutí obsahuje citace právních předpisů, nikoli závěry, ke kterým povinný subjekt dospěl, a neobsahuje ani žádné úvahy povinného subjektu, třebaže by měly představovat hlavní prvek odůvodnění. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání odvolací námitky, že požadované informace se nevztahují k určitému subjektu.
10. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů jde zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení. Z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považoval námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené. Nevypořádal-li se správní orgán s námitkami, je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, a ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109).
11. Nutno předeslat, že odvolání žalobce bylo velmi stručné. Žalobce namítal, že na základě poskytnutých informací nebylo možné identifikovat konkrétní osoby, neboť neexistuje veřejně dostupná databáze členů volebních komisí. Žalovaný k těmto námitkám uvedl, že možnost identifikace konkrétních osob je dána tím, že žalobce může informace o členech okrskové volební komise čerpat od voličů, tedy osob, které měly přístup do volební místnosti. Částečné neposkytnutí informace o pohlaví a politické angažovanosti pak žalovaný odůvodnil tím, že jde o osobní údaje ve smyslu § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, a proto je nelze poskytnout. Jakkoli je toto odůvodnění stručné, nemá soud za to, že by žalovaný na odvolací námitky žalobce nereagoval. Odvolání ostatně bylo také poměrně úsporné, a proto by nebylo přiléhavé požadovat po žalovaném detailní rozbor problematiky střetu práva na poskytování informací a práva na ochranu osobních údajů. Žalovanému lze nicméně vytknout, že se v situaci, kdy dospěl k závěru, že požadované informace jsou osobními údaji, nezabýval otázkou, zda nepřichází do úvahy

jejich zpřístupnění bez souhlasu subjektu údajů na základě § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů (k výkladu tohoto ustanovení viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, čj. 1 As 78/2014-41, body 27 a 28). Tato právní norma v sobě zahrnuje příkaz k provedení testu proporcionality, neboť je třeba určit, zda právem chráněný zájem žalobce na poskytnutí požadované informace převažuje nad právem na soukromí subjektu údajů. Tento test proporcionality žalovaný neprovedl. Protože ale je soud toho názoru (viz dále), že závěr žalovaného o tom, že požadované informace jsou osobními údaji, není věcně správný, není na místě napadené rozhodnutí rušit již pro tento dílčí nedostatek jeho odůvodnění.

12. Právo na informace je nutné omezit mimo jiné tam, kde by poskytnutí požadované informace zasáhlo do práva na soukromí ve smyslu čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, respektive ochrany osobních údajů ve smyslu čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv EU. Ze smyslu čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod plyne, že chráněným údajem je jenom údaj, který se vztahuje ke konkrétní identifikovatelné osobě. Tomu odpovídá právní úprava v zákoně o ochraně osobních údajů, který transponoval Směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen „směrnice 95/46/ES“), účinnou do 24. 5. 2018 (čl. 94 GDPR). Zásadně je proto zakázáno poskytnutí takových údajů, které vedou samostatně či ve svém souhrnu k identifikaci této osoby, ať již okamžité nebo na základě legálních a relativně nenáročných kroků adresáta informace [srov. bod 26 odůvodnění a čl. 2 písm. a) směrnice 95/46/ES]. Údaj je osobním údajem, má-li vypovídací hodnotu o osobě, respektive osobnosti subjektu údajů, avšak teprve je-li osoba na základě souhrnu poskytovaných údajů určitelná [ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů].
13. Otázkou tedy je, zda požadované údaje jsou osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, tedy zda je možné je poskytnout třetí osobě (tedy zpracovat ve formě zveřejnění) jen za podmínek § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Jde tedy o posouzení toho, zda je na základě požadovaných údajů třetí osoba jednoznačně a nezaměnitelně určitelná, tedy lze zjistit její identitu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 9 As 198/2018-37, bod 20). Dohledatelnost konkrétní osoby na základě poskytnutých údajů se posuzuje vzhledem ke všem prostředkům, které mohou být rozumně použity jakoukoliv osobou (v daném případě žadatelem) pro identifikaci dané osoby. O osobní údaj nejde, pokud s přihlédnutím ke všem prostředkům, které mohou být rozumně použity, možnost určení osoby neexistuje nebo je zanedbatelná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011-156, a ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012- 133).
14. Žalobce požadoval mj. informaci o věku, pohlaví a nominujícím politickém subjektu předsedy a členů okrskové volební komise a o věku a pohlaví zapisovatele. Poskytnutí informace o pohlaví a nominující politické straně uvedených osob bylo odmítnuto. Žalovaný ovšem nepojmenoval žádné indicie, z nichž by plynulo, že zveřejněním požadovaných informací dojde k identifikaci konkrétních osob (takovou indicií by například byla skutečnost, že žalobce již některými informacemi o členech okrskové komise disponuje, či má k území obce specifické vazby). Takové indicie neplynou ani z obsahu správního spisu a žalovaný je nesdělil ani ve vyjádření k žalobě. Obava žalovaného, že žalobce, o němž není známo, že by měl k obci jakýkoli bližší vztah, má

možnost se v obci na další identitu členů okrskové volební komise doptat, čímž zjistí další údaje a určí konkrétní osoby, není opřena o žádný rozumný argument. Nelze proto mít za to, že v souvislostech dané věci (při poskytnutí věku, pohlaví a nominujícího politického subjektu) existuje reálná možnost určení konkrétní osoby.

15. Soud rovněž uvádí, že není přiléhavý odkaz na čl. 9 nařízení GDPR, na který žalovaný učinil ve vyjádření k žalobě, neboť ten se v situaci, kdy jsou zpracovávány (poskytovány) anonymní údaje, vůbec nepoužije. Nadto nelze zaměňovat požadované kategorie informací, tj. informaci o politickém subjektu, který člena komise nominoval, a informaci o pohlaví jednotlivých členů s kategoriemi chráněnými citovaným nařízením, kterými jsou politické názory a sexuální orientace fyzické osoby. Nominace člena okrskové volební komise politickou stranou nebo hnutím totiž není podmiňována příslušností k této politické straně nebo hnutí anebo proklamací podpory takovéto straně nebo hnutí. Stejně tak pohlaví nevypovídá nic o sexuální orientaci dané osoby.
16. Závěrem soud konstatuje, že jakkoli důvod žádosti nepatří mezi její povinné náležitosti (§ 14 zákona o svobodném přístupu k informacím), v dané věci by jeho uvedení již v žádosti (ne až v žalobě) nebylo na škodu. Nejprve by na základě této informace bylo zřejmé, že žadatel nemá k požadovaným informacím žádné bezprostřední osobní vazby a že je k podání k žádosti motivován zpracováváním odborného výzkumu. Vedle toho pak v případech, kdy se právo na informace dostane do konfliktu s jiným základním právem (zpravidla s právem na ochranu osobních údajů), stává se subjektivní zájem žadatele na poskytnutí informace jedním z určujících hledisek pro upřednostnění jednoho z konkurujících si práv (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 48 A 74/2016-30).
17. S ohledem na výše uvedené shledal soud žalobu důvodnou. Proto zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené i prvostupňové rozhodnutí. Protože v poskytnutí požadovaných informací nebrání ani nařízení GDPR, potažmo zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, uložil soud povinnému subjektu v souladu s § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout žalobci požadované informace. Tyto informace povinný subjekt poskytne v návaznosti na informace, které již poskytl. U předsedů a jednotlivých členů okrskových volebních komisí tedy k informaci o věku u každého vždy doplní o informaci o pohlaví a nominující volební straně; u zapisovatelů doplní informaci o pohlaví. Lhůtu ke splnění této povinnosti soud stanovil v souladu s § 54 odst. 7 s. ř. s. v délce 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, což odpovídá lhůtě pro poskytnutí informace dle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím.
18. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci plně úspěšný, soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové částce 3000 Kč, kterou tvoří zaplacený soudní poplatek za podání žaloby. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
19. Ve vztahu k dalším nákladům řízení spočívajícím v odměně advokáta nicméně zdejší soud především poukazuje na to, že je mu z vlastní úřední činnosti známo, že žalobce podal ke zdejšímu soudu v červnu roku 2018 větší množství žalob směřujících proti K. ú. S. k. nebo

proti obcím ve S. k., jimiž se za obdobných (byť ne zcela shodných skutkových okolností) domáhá buď ochrany proti nečinnosti obcí při vyřizování jeho podobných žádostí o poskytnutí informací, anebo zrušení rozhodnutí K. ú. S. k. o odvolání proti rozhodnutím, kterými jednotlivé obce jako prvostupňové správní orgány rozhodly o jeho žádostech o poskytnutí informací (např. řízení vedená pod sp. zn. 43 A 72/2018, 43 A 74/2018, 43 A 76/2018, 54 A 69/2018, 54 A 70/2018, 54 A 71/2018, 54 A 72/2018, 55 A 73/2018, 55 A 74/2018 a 55 A 75/2018). Jedná se typově o podobné žaloby, přičemž některé z nich žalobce podal samostatně, tedy bez zastoupení advokátem, který do řízení vstoupil až v jeho průběhu. Soud samozřejmě nijak nezpochybňuje právo žalobce zvolit si pro dané řízení zástupce. Pokud ovšem žalobce, který je s. P. f. U. K., za těchto okolností v nyní projednávané věci zastoupení advokátem využil, přičemž daná věc se nikterak významně neodlišuje od jiných jeho (předchozích) žalob, má soud za to, že za situace, kdy žalobci náhrada nákladů spočívající v zastoupení advokátem ve věci žaloby proti rozhodnutí K. ú. S. k. již byla jednou přiznána (srov. rozsudek zdejšího soudu č. j. 55 A 75/2018-23), jsou tu důvody zvláštního zřetele hodné, pro které nelze žalobci přiznat náhradu nákladů odpovídající odměně zvoleného advokáta. S obdobnými úvahami soudu o možnosti uplatnění § 60 odst. 7 s. ř. s. byl ostatně žalobce již obeznámen z usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 7. 2018, sp. zn. 54 A 72/2018, či z usnesení ze dne 31. 7. 2018, č. j. 55 A 76/2018-31. Uložit žalované povinnost zaplatit žalobcem požadovanou částku na náhradě nákladů řízení v plné výši se ve shora popsáném kontextu jeví jako nepřiměřené.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. prosince 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu